

Προσφάτως, συμμετέχοντας σε μια από τις πολυσχιδείς εξορμήσεις του Πανεπιστημίου των Ορέων, είχαμε την τιμή και τη χαρά να γνωρίσουμε τα ιστορικά και γραφικά χωριά του Αποκόρωνα, στα οποία δραστηριοποιήθηκαν δυναμικά όλες οι Ιατρικές ομάδες του ΠτΟ, προσφέροντας εθελοντικά πολύτιμες υπηρεσίες στην υγεία των κατοίκων της περιοχής με τον ανάλογο προληπτικό έλεγχο. Παράλληλη υπήρξε η συμβολή των ανθρώπων, οι οποίοι στελεχώνουν το ΠτΟ, σε θέματα βοήθειας και καθοδήγησης των κατοίκων των ριζιτικών χωριών, δίπλα στις χανιώτικες Μαδάρες, με τη λειτουργία των “Καφενείων των Ανδρών” και των “Καφενείων των Γυναικών”. Και οι αγνοί αυτοί και καρτερικοί στυλοβάτες της ελληνικής επαρχίας- με επικεφαλής τον δυναμικό Δήμαρχο Αποκορώνου κο Γρηγόρη Μαρκάκη αλλά και τον ακαταπρόκλητο Αντιδήμαρχο κο Πέτρο Βαγιονάκη – προσέφεραν, ως αντίδωρο, την εγκάρδια και ζεστή φιλοξενία τους.

Το έργο του ΠτΟ αξίζει να ιδωθεί στην πολυδιάστατη ενότητά του ως ένα εγχείρημα που αντανακλά το αληθινό, πραγματικό και ξεχωριστό όραμα του εμπνευστή του· και μέσω αυτού φωτίζει μοναδικά το πνευματικό και επιστημονικό ήθος ενός ανθρώπου, ο οποίος γεννημένος στην ευλογημένη και πανέμορφη Κρήτη και αντλώντας από την τεράστια παρακαταθήκη βιωμένων πραγμάτων και γεγονότων (του τόπου που τον ανέθρεψε και τον άνδρωσε), συνυφασμένων με τις αρετές της επιστήμης του, καταυγάζει τη λάμψη της γνήσιας πίστης στον άνθρωπο. Και η πίστη αυτή είναι ανώφελη χωρίς την αγάπη για τον άνθρωπο. Και εκεί, ακριβώς, βρίσκεται η πεμπτουσία της αστείρευτης προσφοράς του Πρύτανη του Πανεπιστημίου της Κρήτης και διεθνώς εγνωσμένου κύρους πρωτοπόρου Καθηγητή της Οφθαλμολογίας και Ιωάννη Παλλήκαρη και της δυναμικής συζύγου του κας Βαρβάρας Τερζάκη- Παλλήκαρη: στην αγάπη τους για τον άνθρωπο. Μια αγάπη όχι “λόγω” ή “γλώσση” – όπως διακήρυξε και ο ίδιος ο Απόστολος της Αγάπης – αλλά μια αγάπη “εν έργω και αληθεία”.

Και σε αυτό το πλαίσιο, οι εμπνευστές του ΠτΟ “συνοδοιπορούν” με ένα εκλεκτό επιτελείο εξαιρετικών συνεργατών τους, οι οποίοι προέρχονται από όλους τους χώρους, της Εκκλησίας –προεξάρχοντας του σεπτού Ιεράρχη της Αρχιεπισκοπής Κρήτης, κ.κ. Ειρηναίου - της Επιστήμης και της Κοινωνίας· συστρατευμένοι, όλοι, εθελοντικά στους υψηλούς τους στόχους.

Τέτοια έργα, έργα ζωής και δημιουργίας - «φιλοτήσια» έργα, με τα λόγια του Πλουτάρχου - όπως αυτά που υλοποιεί το ΠτΟ, δεν έχουν ανάγκη από επαίνους. Πρωτοβουλίες, οι οποίες προτάσσουν την υγεία του ανθρώπου, ουδόλως αποτελούν χιμαιρικές αναζητήσεις, αλλά αντιθέτως συνθέτουν τον πυρήνα μιας πραγματικά ιεραποστολικής προσπάθειας και αποστολής.

Επιστήμονες και ειδικοί, οι οποίοι αφουγκράζονται με ευαισθησία και προσοχή «τα πάθια και τους καημούς του κόσμου» και μεταλλάσσουν τον ανθρώπινο πόνο –ακόμη και με ένα λόγο παραμυθίας- βρίσκοντας και προτείνοντας λύσεις και γλυκαίνοντας τις στιγμές της σκληρής καθημερινής βιοπάλης, σαφέστατα χαράζουν λυτρωτικά μονοπάτια και ανοίγουν “παράθυρα” προς τον αέρα και το φως, συμβάλλοντας στην εξαίωση του κακού.

Ο ανθρωποκεντρικός προσανατολισμός που χαρακτηρίζει το ΠτΟ συνυφαίνεται με τη λατρεία στην παντάνασσα φύση και τον σεβασμό και την πραγματική στοργή προς τα γνήσια ελληνικά-κρητικά ήθη και έθιμα. Γιατί τόσο οι προσωπικότητες που ενεπνεύσθησαν το ΠτΟ όσο και οι λαμπροί

συνεργάτες τους εμφορούνται από την ιδέα, ότι η κληρονομιά του παρελθόντος αποτελεί έναν πολύτιμο κρίκο στην αλυσίδα των γεγονότων της ιστορίας του λαού μας, που εξηγεί και κατευθύνει αυθεντικά την πορεία του. Και ένα μικρό αλλά αποκαλυπτικό δείγμα του τρόπου με τον οποίο εξελίσσεται η παράδοση στην Κρήτη, βασισμένη στα αρχέτυπα της και ξεκινώντας από τα βαθιά της ριζώματα, αποτελεί το εν εξελίξει καθ' όλα αξιόλογο Πρόγραμμα της Υφαντικής– που σύμφωνα με τη μυθολογική παράδοση, δίδαξε στους ανθρώπους η θεά των τεχνών, η Εργάνη Αθηνά - το οποίο υλοποιείται με την αγάπη και τη φροντίδα της αεικίνητης κας Βαρβάρας Τερζάκη-Παλλήκαρη.

Πρόκειται για μια πραγματικά εξαιρετική ανάπλαση του οικογενειακού και κατ' επέκτασιν κοινωνικού ιστού, μέσα από έναν πλούτο δραστηριοτήτων που αφορούν όλες τις εκφάνσεις της παραδοσιακής τέχνης, όπως-ενδεικτικά- είναι η μύηση και η εκπαίδευση των νέων παιδιών στην αρχέγονη τέχνη της Πηνελόπης· οι εκθέσεις γνωριμίας με το σχετικό υλικό και πρωτίστως η αναβίωση του αργαλειού, του “μαστού” του σπιτιού – καθώς τον αποκαλούσαν οι άνθρωποι του άμεσου παρελθόντος – στο πρωτογενές περιβάλλον του, όπου η εργαζόμενη γυναίκα, η υφάντρα, θα καλύπτει παράλληλα τους πλέον νευραλγικούς και σημαντικούς ρόλους της υψηλής αποστολής της, ως οικοδέσποινας και μητέρας-τροφού, χωρίς να απουσιάζει από την εστία της· επαναλαμβάνοντας, έτσι δημιουργικά, έναν επαγγελματικό κύκλο, ο οποίος είχε περάσει στην περιοχή της λήθης.

Η ζωή του ΠτΟ βρίθκει από περιπτώσεις και παραδείγματα που εδώ δεν είναι δυνατόν να αναφερθούν, αλλά διαχέουν προς πάσα κατεύθυνση την “ευωδία” της ψυχής των ανθρώπων του και συνθέτουν, κυριολεκτικά, την ίδια του την “ιδεολογία”.

Γι' αυτό - σήμερα που το πνεύμα της εποχής μας είναι τόσο διαβρωτικό, σήμερα που δεν αναγνωρίζεται σε κανένα το δικαίωμα ή, ακόμη, και η πολυτέλεια να μυκτηρίζει, να επικρίνει, να απεμπολεί ή και να καταποντίζει τέτοιου απaráμιλλου τύπου καταθέσεις ψυχής – το λαμπρό και πολύμορφο έργο του ΠτΟ συνιστά μίαν αφάνταστα συγκινητική προοπτική των δυνατοτήτων της ανθρώπινης προσφοράς και θέλησης. Γι' αυτό, οι δράσεις του ΠτΟ θα παραμένουν πάντα στο προσκήνιο, διεκδικώντας μια ξεχωριστή θέση στην αφθαρσία της πνευματικής και πολιτιστικής Τράπεζας του τόπου.

Οι ανωτέρω σκέψεις μας αποτελούν μια ειλικρινή έκφραση απέραντου θαυμασμού για τους ανθρώπους που έχουν αφοσιωθεί αφιλοκερδώς στους στόχους του ΠτΟ. Μάλιστα, με αφορμή το διαχρονικά πανανθρώπινο κείμενο του Γκάντι, που φιλοξενείται σε φυλλάδιο των δραστηριοτήτων του ΠτΟ, θα θέλαμε – ως επιμύθιο - να προσθέσουμε και το πολλαπλό μήνυμα, το οποίο μπορεί να αντλήσει κάποιος, αναλόγως με τους προσωπικούς του κώδικες ανάγνωσης και πρόσληψης, από τους λόγους του Ελύτη για “τη μαγεία του Παπαδιαμάντη”:

*Η μεγάλη τέχνη βρίσκεται οπουδήποτε ο άνθρωπος
κατορθώνει ν' αναγνωρίζει τον εαυτό του και
να τον εκφράζει με πληρότητα μες στο ελάχιστο.*

Γιούλα Μυλωνάκου
Γιάννης Σαϊτάκης
(Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου)